

antifa south

ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ | ΤΕΥΧΟΣ #10 | 11.2022

**ΘΕΛΟΥΝΕ ΘΥΣΙΕΣ;
ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ!**

Σκέψεις και δράσεις ενάντια στο φασισμό

Μοιράζεται χέρι με χέρι στις νότιες γειτονίες της Αθήνας σε 5.000 αντίτυπα.

Για επικοινωνία: antifa.south@gmail.com

Στο διαδίκτυο: antifasouth.gr

ANTIFA SPEAKING

Την τελευταία φορά που βγήκαμε στη γύρα να μοιράσουμε το έντυπό μας ήταν ήδη καλοκαίρι. Στους μήνες που μεσολάβησαν, αυτό που οι δημοσιογράφοι λένε «επικαιρότητα» έπεσε και μας πλάκωσε. Η μία κρίση διαδέχεται την άλλη· «σκάνδαλα» παρελαύνουν με συχνότητα εβδομάδας· παιδεραστές μπουκώνουν τα δελτία ειδήσεων· νεροποντές απειλούν να καταστρέψουν την ανθρωπότητα· απειλές ότι θα πεθάνουμε απ' το κρύο εκτοξεύονται από παντού.

Κι όμως: η ατελείωτη παρέλαση σκανδάλων, κρίσεων και τρομοκρατίας δε συμβαίνει «κατά λάθος» - αντίθετα είναι μια σχεδιασμένη πολιτική κρατικής επιβολής. Κανείς δε μπορεί να βγάλει άκρη με το τι διάολο συμβαίνει, ακριβώς επειδή αυτό που συμβαίνει καλύπτεται πίσω από τους καπνούς της σύγχυσης. Κρίμα μεγάλο που η Πυθία δε ζει πια να μας δώσει κανά χρησμό, αλλά ακόμη και να ζούσε θα ανέβαζε στόρις στο ίνσταγκραμ (όχι ότι και πάλι θα καταλάβαινε κανείς τίποτα, απλώς το αίνιγμα θα είχε γίνει πια digital).

Εν πάση περιπτώσει, κι επειδή η φάση είναι δύσκολη, είπαμε να σπρώξουμε και μεις καμιά γνώμη στο λαό - τι διάολο, πόσο χειρότερα να τα πούμε από τους δημοσιογράφους που πληρώνονται για να μεταφέρουν τη γνώμη των αφεντικών μας; Και πόσο πιο άχρηστοι να αποδειχτούμε από τους καλωδιωμένους συμπολίτες μας που αναμεταδίδουν τσάμπα τη γνώμη των δημοσιογράφων που πληρώνονται για να μεταφέρουν τη γνώμη των αφεντικών μας;

Οπότε δώστε βάση στα ερωτήματα που θα γεννηθούν στο κεφάλι όποιου αντέξει να διαβάσει και τις 16 σελίδες που χρυσοπληρώνουμε «λόγω κορωνοϊού» στον τυπογράφο μας. Ας πούμε: αυτοί που δε χάνουν λεπτό να μας πληροφορούν για τον «ηρωικό ουκρανικό λαό», μήπως στην πραγματικότητα θέλουν να μας πουν εμμέσως ότι κι ο ελληνικός λαός μπορεί να γίνει «ηρωικός» - δηλαδή να πάει να σφαχτεί κατά χιλιάδες για κάτι κατσάβραχα στη μέση του πουθενά;

Μήπως, στην απίθανη περίπτωση που κυριαρχούσε κάποιου είδους ρεαλισμός, αυτό που λέμε «ανακύκλωση» θα έπρεπε να λέγεται τσάμπα δουλειά για τα αφεντικά;
Το σκάλωμα που έχουν φάει όλοι με τους τράπερς, το έχουν φάει από μόνοι τους ή να κουν βάλει κι οι μπάτσοι ένα χεράκι;
Είναι το ψωμί με μπανανόφλουδες στ' αλήθεια νόστιμο ή εκεί στον ΑΒ Βασιλόπουλο προσπαθούν να περάσουν υπόγεια μηνύματα, αντιγράφοντας urban legends με δίσκους Μαρινέλας;
Τι φάση με τον «πληθωρισμό»; Κανονίζει μόνος του να ανέβουν οι τιμές; Και τ' αφεντικά τι κάνουν; Μπρίκια κολλάνε; Οι Έλληνες που εξηγούν την εξέγερση στο Ιράν με ατάκες του είδους «σκοταδισμός, μαντήλες, οπισθοδρομικοί», μήπως θα μπορούσαν να μας πουν ποια χώρα θεωρείται το ευρωπαϊκό κέντρο της καταναγκαστικής πορνείας ή ζητάμε πολλά;

Και κάτι για το τέλος: θέλουμε να αφιερώσουμε το τεύχος μας σε όλους όσους κάνουν τον κόπο να μας πουν μια καλή κουβέντα εκεί έξω. Στους φρικαρισμένους εργάτες που μας δίνουν το χέρι πρωινιάτικα έξω από τους σταθμούς του μετρό· στις μανάδες που παραχώνουν το έντυπό μας σε ένα παιδικό καρότσι· στα «προβληματικά» παιδιά που λένε «φχαριστώ αδερφέ» κι είναι σα να γνωρίζομαστε από πάντα· στις γκαρσόνες και στους ντελίβερι που μας εμπιστεύονται το μίσος τους για τη δουλειά· στους μοναχικούς ανθρώπους που δε τσιγκουνεύονται τα χαμόγελα· στους αμέτρητους άγνωστους που μας είπαν ότι «κάτι πρέπει να γίνει». Ε, ναι, όντως «κάτι πρέπει να γίνει». Μόνο που «για να γίνει» χρειάζεται κατ' αρχάς να καταλαβαίνουμε και να μιλάμε. Οπότε, αν κάτι απ' αυτά που λέμε σας κάνει κλικ, μη διστάσετε να μας στείλετε ένα μέιλ.

Τα λέμε σύντομα!

Athens antifa αποκαλούμε τη συνεργασία των αυτόνομων antifa ομάδων της Αθήνας. Το antifa south είναι κομμάτι του Athens antifa. Δραστηριοποιείται στις νότιες γειτονιές της Αθήνας.

Τι σκατά τα κάνουνε τόσα καπάκια;

Τι φάση κι αυτή με την ανακύκλωση ε; Χιλιάδες παιδάκια μαζεύουν χιλιάδες καπάκια από χιλιάδες πλαστικά μπουκαλάκια. Κι αυτό το μανιακό μάζεμα καπακιών γίνεται post στο ίντερνετ, πασπαλισμένο με κήρυγμα περί οικολογικής ευαισθησίας. Μαζεύεις καπάκια, σώζεις θαλάσσια χελώνα. Οκ, ας πούμε ότι το πιστεύουμε.

Αλλά μετά ερωτήματα πλημμυρίζουν την αθώα μας καρδιά. Ας πούμε: Καλά, όλοι αυτοί οι ευαίσθητοι με τα δικαιώματα του παιδιού δε βλέπουν εδώ εκμετάλλευση της παιδικής εργασίας; Που καταλήγουν αυτά τα καπάκια, όταν κλείνουμε το ίντερνετ; Τι ζόρι τραβάει η θαλάσσια χελώνα με τα πλαστικά καπάκια συγκεκριμένα; Τα παιδάκια της παλιάς εποχής (ας πούμε είκοσι χρόνια πίσω) γιατί δε μάζευαν κι αυτά καπάκια; Δεν είχε θαλάσσιες χελώνες τότε;

Μέχρι το 2018 όλα τα ευρωπαϊκά κράτη, μαζί και το αμερικανικό εξήγαγαν τα οικιακά σκουπίδια και τα χρησιμοποιημένα πλαστικά τους στην Κίνα.¹ Η Κίνα είχε γίνει η μεγαλύτερη χωματερή του πλανήτη, αλλά αυτό δεν πείραζε ιδιαίτερα τους Κινέζους αφενός γιατί χέστηκαν για τις θαλάσσιες χελώνες κι αφετέρου επειδή τα σκουπίδια του δυτικού κόσμου τα ανακύκλωναν κι έπειτα τα ξαναδιόχευαν στην αγορά ως πρώτες ύλες.² Από το 2018 κι έπειτα η Κίνα απαγόρευσε την εισαγωγή σκουπιδιών από τρίτες χώρες και επένδυσε στα δικά της σκουπίδια.

Οι Ευρωπαίοι κι οι Αμερικανοί έπρεπε να δουν τι θα κάνουν με τα σκουπίδια τους. Οι Έλληνες επίσης. Δύο δρόμοι υπήρχαν. Ή θα σταμάταγαν να παράγουν τόσες πλαστικές συσκευασίες ή θα έβρισκαν τρόπο να ανακυκλώνουν τις τόσες πλαστικές συσκευασίες. Το πρώτο ήταν αδύνατο. Η ελληνική βιομηχανία πλαστικών, ας πούμε, παράγει εκατομμύρια πλαστικά μπουκαλάκια νερού και μετά το ελληνικό κράτος (τα αφεντικά μας δηλαδή) μας βάζει να τα αγοράζουμε με το ζόρι, για να μπορεί η βιομηχανία πλαστικών να παράγει κέρδη.³ Οπότε έγινε το δεύτερο. Δηλαδή πλημμύρα πλαστικών με ταυτόχρονη «μέριμνα» για την ανακύκλωσή τους. Όμως η ανακύκλωση είναι εργασία. Κάποιος πρέπει να πληρωθεί για να μαζέψει τα σκουπίδια, να τα διαχωρίσει ανάλογα με το υλικό τους, να τα ανακυκλώσει και πάει λέγοντας.

Σκεφτείτε για παράδειγμα το πλαστικό μπουκάλι νερού. Όπως μαθαίνουμε το μπουκαλάκι νερό δεν αποτελείται από ένα μόνο υλικό αλλά από τρία. Το πρώτο υλικό αφορά το σώμα του μπουκαλιού· το δεύτερο το καπάκι· και το τρίτο την ετικέτα. Κι αν πιστέψουμε τους ειδικούς «το πλαστικό μπουκάλι αποτελεί ένα από τα ανακυκλώσιμα υλικά με τη μεγαλύτερη ζήτηση, ωστόσο όπως γίνεται αντιληπτό η ποιότητα του ανακυκλωμένου που θα προκύψει από τη διαδικασία (άρα και η τιμή που θα πιάσει στην αγορά), εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη δυνατότητα διαχωρισμού του από τα άλλα δύο υλικά του μπουκαλιού»⁴.

Οπότε: εφημερίδες, δάσκαλοι, αριστερές οργανώσεις αρχίζουν να σπρώχνουν οικολογία. Οι μαθητές μαζεύουν κατά χιλιάδες τα καπάκια (με πρωτοβουλία τίνος άραγε;). **Εμείς πειθαρχούμε στη δουλειά του διαχωρισμού των σκουπιδιών. Τα αφεντικά της ανακύκλωσης παίρνουν δωρεάν διαχωρισμένα σκουπίδια. Η θαλάσσια χελώνα τρώει κι άλλο πλαστικό. Πλάκα δεν έχει;**

¹Δες π.χ. «Κίνα: απαγόρευση εισαγωγής πλαστικών αποβλήτων», Ναυτεμπορική, 12/12/2017

²Τάσος Σαραντής, «Εμφραγμα στην παγκόσμια ανακύκλωση», Εφ. Συν, 23/10/2017

³Δες σχετικά: WWF Ελλάς: Η κυβέρνηση απέτυχε να εφαρμόσει τον νόμο για τα πλαστικά μιας χρήσης, Αυγή, 29/08/2022

⁴Ποια είναι η αλήθεια για την ανακύκλωση του πλαστικού;, Greenpeace.org, 31/10/2019

Εδώ μιλάνε οι ειδικοί του περιβάλλοντος: Άλκης Καφετζής,

Εθνικά ωφέλιμη τροφή σημαίνει σκατά τροφή

Για την ακρίβεια νομίζουμε ότι είναι ατομική επιλογή, αλλά στην πραγματικότητα το τι τρώμε έχει να κάνει αρκετά με τις γενικές κρατικές πολιτικές. Που λέτε αυτές οι κρατικές πολιτικές σχεδιάζονται στα Υπουργεία Οικονομικών, Υγείας, Εμπορίου και Εξωτερικών και προκύπτουν από μια γενική αποτίμηση των διεθνών εμπορικών σχέσεων, από εκτιμήσεις που έχουν να κάνουν με το εύρος των εισαγωγών και των εξαγωγών, από τη μελέτη των θερμίδων που έχει ανάγκη ένας ανθρώπινος οργανισμός, από τη σχέση που έχει το ελληνικό κράτος με τα υπόλοιπα και πάει λέγοντας.

Στη συνέχεια, αφού οι κρατικοί μηχανισμοί καταλήξουν, εμείς ενημερωνόμαστε από τους τηλεοπτικούς σεφ, από τους γιατρούς, από τα μαγειρικά ένθετα στις εφημερίδες, από τις συνταγές που μας χαρίζουν οι σουπερμαρκετάδες τι είναι «καλό» να τρώμε και τι είναι «καλό» να αποφεύγουμε. Δώστε προσοχή εδώ: οι ίδιοι άνθρωποι και μηχανισμοί που εργάζονται για να μένουμε σε σπίτια-τρύπες, να πληρωνόμαστε σκατά, να μας φερμάρουν οι μπάτσοι όποτε αντιμιλάμε, στο ζήτημα της διατροφής παριστάνουν ότι ενδιαφέρονται για το καλό μας. Περίεργο ε;

Ε, ναι περίεργο. Στην πραγματικότητα όταν τ' αφεντικά μας μιλάνε για «καλή» διατροφή στην ουσία έχουν στο νου τους την εθνικά «ωφέλιμη» διατροφή – δηλαδή μια διατροφή που κοιτάει να ευνοεί την κατανάλωση προϊόντων της εγχώριας παραγωγής και κοιτάει να εμποδίζει την κατανάλωση εισαγόμενων προϊόντων. Γιατί; Όχι επειδή τα μεν είναι «υγιεινά» και τα δε «ανθυγιεινά», αλλά επειδή τα μεν βοηθάνε τα ντόπια αφεντικά και τα δε εμποδίζουν τα αφεντικά άλλων κρατών. Με λίγα λόγια τ' αφεντικά μας μας λένε ότι είναι «ωφέλιμο» να τρώμε ό,τι βοηθάει τη δική τους τσέπη, κι ας είναι η μεγαλύτερη απδία.

#allazoumesinithies

Αν δεν έχετε μπει στη σελίδα του ΑΒ Βασιλόπουλος allazoumesinithies.ab.gr πρέπει να μπειτε οπωσδήποτε. Εκεί θα βρείτε διάφορες συνταγές, προφανώς χωρίς κρέας, γιατί όπως λέει και η σελίδα πρέπει να αλλάξουμε συνήθειες. Οι συνταγές όμως που ξεχωρίζουν είναι:

-Οι συνταγές για ωμοφαγία, που όλως τυχαίως θυμήθηκαν να μας πουν πόσο υγιεινό είναι να τρως τα λαχανικά σου ωμά τώρα που το κράτος προσπαθεί με νύχια και με δόντια να μειώσει τις εισαγωγές ενέργειας.

-Οι συνταγές με αποψάγια, όπως ψωμί με μπανανόφλουδες.

Και ύστερα θέλουν να πιστέψουμε ότι νοιάζονται για την υγεία μας. (δηλαδή για να κερδίζουν

πιο πολλά σε σχέση με τα αφεντικά της Ιταλίας, της Γαλλίας κλπ) μας καλούν να πειθαρχήσουμε στις νέες διατροφικές συνήθειες. Μας λένε ότι πρέπει να μειώσουμε το κρέας (δηλαδή να λαμβάνουμε λιγότερες θερμίδες) κι ότι πρέπει να μαγειρεύουμε με νεράντζια (δηλαδή να τρώμε σαβούρα που φυτρώνει στην Πανεπιστημίου). Ο έλεγχος του κράτους στο πιάτο μας δεν είναι καινούρια ιδέα. **Κάθε φορά που η καπιταλιστική κρίση οξύνεται και μυρίζει μπαρούτι, αντίστοιχες ιδέες πέφτουν στο τραπέζι.**

Ας πούμε στη ναζιστική Γερμανία είχε απαγορευτεί το λευκό ψωμί, ενώ επιτρεπόταν μόνο το μαύρο ψωμί σίκαλης (το λευκό ψωμί ήταν εισαγόμενο, η σίκαλη ήταν γερμανικό προϊόν). Στην Ιταλία του Μουσολίνι είχε οργανωθεί ολόκληρη κρατική καμπάνια, σύμφωνα με την οποία τα ζυμαρικά δεν ήταν «θεραπευτικά» (η παραγωγή τους βασιζόταν σε εισαγόμενες ύλες) και έπρεπε να αντικατασταθούν από το ρύζι (που υπήρχε εν αφθονία στην Ιταλία). Το 1970 στην Ελλάδα οι διαφημίσεις εκθειάζαν το χοιρινό κρέας ως «υγιεινό» και «καθαρό», γιατί έτσι μειώνονταν οι εισαγωγές μοσχαρίσιου κρέατος.

Έτσι και τώρα. Καθώς μας προετοιμάζουν να ζούμε με λιγότερα, η προπαγάνδα πάει κι έρχεται. Ό,τι απείρα παράγεται εδώ βαφτίζεται «παραδοσιακή» νοστιμιά που φυτρώνει «στο βιολογικό χωράφι του κυρ-Παναγιώτη». Κι ό,τι παράγεται στο εξωτερικό γίνεται ξαφνικά «παράγοντας που αυξάνει τις καρδιοπάθειες».

Σόρι, αλλά δε θα πάρουμε...

¹«Πατί κανείς δεν μαγειρεύει με νεράντζια», kathimerini.gr, 08/04/2022

² ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ: Η προετοιμασία για πόλεμο στην Ελλάδα και τον κόσμο», περιοδικό Antifa #80, 05/2022

³«Οι Έλληνες πρέπει να μάθουν να τρώνε χοιρινό», Απογευματινή, Δεκέμβριος 1971. Το βρήκαμε στο «Οι περιπέτειες του Μίστερ Νόστιμου!», περιοδικό 151 #24, Χειμώνας-Άνοιξη 2022.

Μεσογειακή διατροφή και πράσινα άλογα.

Κλασική προπαγανδιστική αποτύπωση της εθνικά «ωφέλιμης» διατροφής.

Το κρέας (εισαγόμενο) είναι διαβολικό. Το μπρόκολο (εγχώριο) είναι φανταστικό.

ΔΕ ΧΩΡΑ ΜΕ Π
ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ Τ

ΙΑ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

antifa διαδήλωση στόμα με στόμα στο Γαλάτσι 10/2022

Οι αναπάντεχες στερήσεις και ποιος τις κανονίζει

Πηγαίνεις στο σούπερ μάρκετ βλέπεις τον λογαριασμό στα ύψη και λες «μα τι πήρα»; Βάζεις βενζίνη στο παπί και κοντεύει να σου ζητήσουν δεκάευρο από εκεί που γέμιζε με τέσσερα. Οι λογαριασμοί, το ενοίκιο, ο καφές, όλα αυξήθηκαν. Και η λίστα δεν έχει πάτο. Το μόνο που δεν αυξάνεται είναι ο μισθός μας! Το κράτος και οι ειδικοί του (οικονομολόγοι αυτή τη φορά) ονομάζουν τις αυξήσεις στις τιμές «πληθωρισμό». Όταν ρωτάμε τι είναι ο πληθωρισμός, δεν παίρνουμε καμία απάντηση που να μας διαφωτίζει, πράγμα που άλλωστε είναι και ο τελικός στόχος. Με άλλα λόγια ο πληθωρισμός εξηγείται μέσα από περίπλοκες οικονομικές έννοιες, ώστε στο τέλος δε μένει τίποτε άλλο πέρα από τη σύγχυση και ένα γενικό χάωμα.

Όλοι αυτοί οι δημοσιογράφοι, πολιτικοί, οικονομολόγοι, που μας απευθύνονται από τα μέσα ενημέρωσης και τα σόσιαλ μίντια, μας λένε ότι ο πληθωρισμός οφείλεται σε γεγονότα που συμβαίνουν για πρώτη φορά και έχουν να κάνουν με τυχαίους παράγοντες μακριά από εδώ. Για παράδειγμα, μας λένε ότι φταίει ο «τρελός Πούτιν» που πήγε και έκανε πόλεμο στην Ουκρανία, οι «πάγοι που λιώνουν» και τρελαίνεται το κλίμα γιατί καταναλώνουμε πολύ βενζίνη και κάρβουνο, η «Τουρκία», οι «Ευρωπαίοι», το «αόρατο χέρι της αγοράς»... Και στο τέλος αναρωτιούνται με έκπληξη: και τι να κάνει το καημένο το κράτος και τα αφεντικά μας;

Ίσως λόγω της καχυποψίας μας, ίσως γιατί εδώ και δύομισι χρόνια έχουμε ακούσει τόσες αρλούμπες και ψέματα από τους αντίστοιχους ειδικούς (γιατρούς και λοιμωξιολόγους), δε μας πείθουν οι εξηγήσεις που βγάζουν το κράτος και τα αφεντικά λάδι. Όταν τα παραμύθια τελειώνουν, η πραγματικότητα είναι πως ο μισθός μας τελειώνει στη μέση του μήνα και οι ίδιες βαρετές συζητήσεις δεξιά και αριστερά για το κακό που μας βρήκε πάνω που ξεμπερδεύαμε με τον κορονοϊό.

Από τη σκοπιά του κράτους και των αφεντικών βέβαια, ο πληθωρισμός δεν είναι «συμφορά», αλλά μια θετική εξέλιξη. Πρώτον, καθώς οι τιμές αυξάνονται συνολικά, αυξάνονται επίσης τα κρατικά έσοδα, εξαιτίας της φορολογίας. Δεύτερον, τα επιδόματα που δίνονται ως «βοήθεια» για την αντιμετώπιση του πληθωρισμού, είναι επί της ουσίας πολιτικές που ρυθμίζουν πόσο, από ποιους και τι θα καταναλώνεται. Τρίτον, καθώς ο πληθωρισμός «αυξάνεται» γίνεται όλο και δυσκολότερο να αγοράσουμε διάφορα προϊόντα. Αλλά αν τα προϊόντα αυτά είναι προϊόν εισαγωγών τότε το κράτος χαίρεται, διότι έτσι βελτιώνει το εμπορικό του ισοζύγιο. Τέταρτον, αφού ο πληθωρισμός μας εμποδίζει να καταναλώνουμε με τον ίδιο τρόπο που καταναλώναμε προηγουμένως, τότε αναγκάζομαστε να αλλάξουμε τις καταναλωτικές μας συνήθειες. Πέμπτον, μέσω του πληθωρισμού το ελληνικό κράτος επεμβαίνει στην οικονομία συγκεντρώνοντας όσο περισσότερο χρήμα

μπορεί στις τράπεζες. Το χρήμα αυτό, εν συνεχεία, κατευθύνεται σε «εθνικά ωφέλιμες δραστηριότητες». Σε περιόδους προετοιμασίας για πόλεμο, όπως αυτή που ζούμε, κάποια από αυτά τα λεφτά πάνε απευθείας στον στρατό και στον εξοπλισμό του. Οπότε κάπως έτσι αρχίζει να βγάζει νόημα το ραφάλ που πετάει από πάνω μας, τη στιγμή που μας προειδοποιούν ότι θα περάσουμε τον πιο δύσκολο χειμώνα μετά το 1942.

Ο παγκόσμιος πόλεμος οξύνεται. Όλα τα κράτη κοιτούν να βγουν κερδισμένα σε σχέση με τα υπόλοιπα, πατώντας πάνω στα κεφάλια μας. Μας υποχρεώνουν να ζούμε μια ζωή με στερήσεις για τα δικά τους πιακώματα. Ε, αυτό είναι που ονομάζουμε πληθωρισμός!

Το κράτος ετοιμάζει στερήσεις και θάνατο για την εργατική τάξη. Μια φαντασμαγορική στιγμή αυτής της προετοιμασίας εκτυλίχθηκε στις 28 Οκτωβρίου στην Θεσσαλονίκη. Το αεροπλάνο στη φωτό μοιάζει σα να έχει πάρει φωτιά. Στην πραγματικότητα, ρίχνει εικονικές βόμβες πάνω από το κοινό που μαζεύτηκε στην παραλία για να χειροκροτήσει τα στρατά. Τα πλήθη ζητωκραύγαζαν βλέποντας τα βεγγαλικά. Τουλάχιστον, μην πει κανείς ότι δεν μας προετοίμασαν!

ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΑΠΛΟΣ ΑΚΡΟΑΤΗΣ

Όλοι οι ρουφιάνοι του κράτους ωρύονται για το πόσο κακό κάνει η trap και πόσο μεγάλο πρόβλημα είναι. Το πρόβλημα τους όμως δεν είναι η trap. Το πρόβλημα τους είμαστε εμείς που ακούμε αυτές τις μουσικές.

Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό. Το 1920 το πρόβλημα τους ήταν το ρεμπέτικο. Το 1960 το πρόβλημα τους ήταν το ροκ. Γιατί όμως νοιάζονται για το τι μουσική θα ακούμε; Η αλήθεια είναι ότι δεν τους νοιάζει ούτε η μουσική ούτε ο στίχος. Τους προβληματίζει η κοινότητα που δημιουργείται γύρω από τις μουσικές. Το κράτος και οι μηχανισμοί δημόσιας τάξης προβληματίζονται που αράζουμε μέσα στην πόλη και ακούμε τις μουσικές μας. Που πηγαίνουμε σε μικρά και μεγάλα live και γνωριζόμαστε μεταξύ μας. Που έχουμε έναν δικό μας κώδικα επικοινωνίας. Που ακούμε κομμάτια που μιλάνε για τα ζόρια μας. Αυτό τους προβληματίζει.

Για αυτό όλοι οι ρουφιάνοι έχουν βαλθεί να μας λοιδορήσουν. Με διάφορους τρόπους προσπαθούν να πείσουν την κοινή γνώμη πως οποίος ακούει trap είναι σκουπίδι. Λες και τα φραγκοδίφραγκα και τα μαύρα λεφτά είναι επιλογή μας. Λες και το μίσος προς τους μπάτσους περιμέναμε να το ακούσουμε από ρεφρέν. Έτσι χτίζουν μια αφήγηση ώστε κανένας να μην μπορεί να εναντιωθεί. Έτσι ώστε να γίνουμε εύκολο θύμα για τους μπάτσους και τα δικαστήρια. Δηλαδή μας βαφτίζουν εγκληματίες επειδή ακούμε την μουσική μας. Για αυτό στόχος τους είμαστε εμείς που γουστάρουμε αυτές τις μουσικές είτε οι στίχοι λένε «δεν θα πεθάνω φτωχός» είτε «οι φίλοι μου είναι 15 ζωή και κότα».

Λένε μουσουλμάνοι κι εννοούν εργάτες

Με τις πρόσφατες εξεγέρσεις στο Ιράν, άνοιξε πάλι στον δημόσιο λόγο το αγαπημένο διαχρονικό ζήτημα: “οι μουσουλμάνοι είναι σκοταδιστές και καταπιέζουν τις γυναίκες τους, εμείς είμαστε πολιτισμένοι ευρωπαίοι που δεν τα σηκώνουμε αυτά”. Ξανατέθηκε, λοιπόν, το ερώτημα αν κάποιος είναι υπέρ ή κατά της μαντίλας σε αυτή τη χώρα, αν αποτελεί δικαίωμα των μουσουλμάνων γυναικών να τη φορούν ως κομμάτι της πολιτισμικής τους κληρονομιάς ή αν είναι σύμβολο καταπίεσης.

Εμείς θα θέσουμε όμως ένα άλλο ερώτημα:

Προς τι η πρεμούρα του ελληνικού κράτους για την καταπίεση των μουσουλμάνων γυναικών; Μήπως έχει ξεμπερδέψει πλέον με την έμφυλη βία στη χώρα μας και αποφάσισε να επεκταθεί και στο μουσουλμανικό κόσμο; ή μήπως τελικά αυτό ακριβώς είναι που το νοιάζει: οι μουσουλμάνοι μετανάστες κι μετανάστριες στο εσωτερικό του. Ο ελληνικός καπιταλισμός έχει στηριχτεί χρόνια και συνεχίζει να στηρίζεται στην εκμετάλλευση των μουσουλμάνων μεταναστών εργατών. Έχει βαφτίσει τους άντρες αυτούς “βιαστές, τρομοκράτες, οπισθοδρομικούς” και τις γυναίκες “θύματα και καταπιεσμένες” ώστε να τους έχει διαρκώς υπό καθεστώς παρανομοποίησης και διαρκούς πειθάρχησης.

Σε όλη τη συζήτηση που ανοίγει κάθε φορά το ελληνικό κράτος, αν κοιτάξει κανείς πίσω από τα λόγια, λέει στην ουσία: “μπορεί να μιλάμε για δικαιώματα και πανανθρώπινες αξίες, αλλά εννοούμε οτι θέλουμε πειθαρχημένους εργάτες, πάντοτε ικανούς να δουλεύουν υποτιμημένα και να το βουλώνουν”.

Όλα τα άλλα είναι στάχτη στα μάτια.

Έχουν ανοίξει λάκκους και μας περιμένουν

Τις προάλλες βρεθήκαμε για μια μύρα με την φίλη μας την Βίκυ. Φυσικά, δε μπορούσαμε να μη κουβεντιάσουμε για το γενικότερο κλίμα... εθνομαλακείας και αντιτουρκισμού που κυριαρχεί αυτή την περίοδο στον δημόσιο λόγο. Ιδού λοιπόν...

B.: Σόρυ, έπρεπε να απαντήσω στο τηλεφώνω. Που είχαμε μείνει; A, ναι. Τι φάση ρε συ; Μας έχουν ζαλίσει έτσι; 24/7 για την Τουρκία. Και «η Τουρκία μας προκαλεί» και «ο Ερντογάν είναι δικτάτορας», εκεί!

A.S.: Όπως τα λες...

B.: Ρε συ αναρωτιέμαι, αφού στην τελική τους ενοχλούν τοόσο πολύ οι δικτάτορες, γιατί δε μας λένε ότι «εμείς» είμαστε «φιλαράκια» με εκείνο το καθίκι τον Σίσι στην Αίγυπτο;

A.S.: Ωπα! Ξέρεις για τον Στρατηγό Σίσι;

B.: Ναι, κάτι ξέρω και εγώ. Βασικά η κοιλτή μου η Αϊσά είναι Αιγύπτια. Και μου τα χει πει πρώτο χέρι. Ότι εκεί ο Σίσι έχει επιβάλει Χούντα και ότι η κατάσταση είναι δύσκολη. Απ' όταν θυμάμαι τον εαυτό μου, όλοι οι πρωθυπουργοί της Ελλάδας, ο Σαμαράς, ο Τσίπρας, ο Κούλης, βγαίνουν φωτογραφίες αγκαλιά με αυτό το κάθαρμα. Και δε μιλάει κανείς ρε φίλε.

A.S.: Να συμπληρώσω λέγοντας ότι η συμμαχία με την Χούντα της Αιγύπτου, δεν είναι η μοναδική που έχει κάνει η Ελλάδα. Για την ακρίβεια, έχει πιάσει «φιλίες» και με διάφορα άλλα κράτη που για τους δικούς τους λόγους είναι εχθρικά προς την Τουρκία. Σαουδική Αραβία, Ισραήλ, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα. Στο μεταξύ, όλα αυτά τα κράτη δε τα λες και... «δημοκρατικά» ε.

B.: Κατάλαβα... Οπότε περιμένουν στο μέλλον να γίνει κάποιου είδους «μπράφ», όπως αυτό στην Ουκρανία και να την πέσουν όλοι μαζί στην Τουρκία ε;

A.S.: Χμ, το να την πέσουν όλοι μαζί στην Τουρκία, είναι περισσότερο «ευχή» της Ελλάδας, οπότε μη το δένεις και κόμπο. Στην πραγματικότητα, ούτε οι ίδιοι δε ξέρουν τι θα γίνει στο μέλλον.

B.: Οκ, ας το αφήσουμε λίγο στην άκρη το... μέλλον. Στο τώρα, στο παρόν, τι διάολο γίνεται; Εσείς εκεί στο A.S. τι λέτε;

A.S.: Τι γίνεται ε; Ας πούμε ότι τα καπιταλιστικά κράτη συγκρούονται μεταξύ τους και ξαναμοιράζουν τον πλανήτη, προσπαθώντας να πάρει το καθένα το δικό του «μερίδιο». Το επίκεντρο της σύγκρουσης βρίσκεται αυτή τη στιγμή στην Ουκρανία.

B.: Μάλιστα...

A.S.: Η Ελλάδα συμμετέχει ήδη σε αυτή την παγκόσμια σύγκρουση με διάφορους τρόπους. Και φυσικά κάνει τα κουμάντα και τους υπολογισμούς της και προετοιμάζεται για την επόμενη φάση της σύγκρουσης, με το βλέμμα πάντα στραμμένο προς την Τουρκία.

B.: Οπότε να υποθέσω ότι όλες αυτές οι μαλακίες που μας λένε καθημερινά για την Τουρκία είναι μέρος της ... προετοιμασίας ε;

A.S.: Ακριβώς. Φροντίζουν με κάθε τρόπο να παρουσιάσουν την Ελλάδα ως μονίμως απειλούμενη απ' την Τουρκία, οπότε, καταλαβαίνεις, πρέπει κι «εμείς» να απαντήσουμε στην... απειλή. Είναι μάστορες σε κάτι τέτοια, στο να φιάχνουν αυτό που λέγεται «εθνική ενότητα», μην εκπλήσσεσαι.

B.: Καθόλου δεν εκπλήσσομαι. Και βασικά παρατηρώ ότι συνεχίζουν από κει που το άφησαν με την πανδημία. Για δυο χρόνια είχαμε τους μαλάκες τους λοιμωξιολόγους και τους «ειδικούς» να μας ζαλίζουν για τις μάσκες, να μας τρομοκρατούν ότι θα πεθάνουμε όλοι κτλ. Τώρα, αν ανοίξεις την τηλεόραση θα δεις άλλους «ειδικούς», καρabanάδες και «στρατιωτικούς αναλυτές» να μας λένε για το πόσο κακιά είναι η Τουρκία και ότι το Αιγαίο «μας ανήκει». Αν το καλοσκεφτείς, τα ίδια καθίκια είναι. Απλά, έχουν αλλάξει στολή και αντι για λευκές ρόμπες, φοράνε πλέον παραλλαγές.

A.S.: Και βασικά, μας το λένε κατάμουτρα έτσι; Ότι «η εποχή απαιτεί θυσίες»...

B: Να πάνε να γαμηθούνε ρε. Εγώ ξέρω ότι με τις μαλακίες που κάνουν, μας σέρνουν με το έτσι θέλω στον πόλεμο. Τέλεια. Να πάρουν δηλαδή τους φίλους μου φωντάρους να πάνε να σκοτωθούν, να ζούμε με τον φόβο των βομβαρδισμών όπως τώρα στην Ουκρανία και να πληρώνουμε το ψωμί χρυσάφι όπως στην Κατοχή που μου έλεγε η γιαγιά μου. Δηλαδή ρε φίλε, να καταστραφούν οι ζωές μας για κάτι απ' το οποίο στην τελική εμείς δεν έχουμε να κερδίσουμε τί-πο-τα.

A.S.: ...

B.: Λοιπόν, μ' αυτά και μ' αυτά, μου ήρθε στο μυαλό ένα παλιό πανκ τραγουδάκι...

A.S.: Για ριχ' το.

B.: Να, ξεκίναγε κάπως έτσι: «Τι διάβασα προχθές στις μικρές αγγελίες; Έχουν λείει ανοίξει λάκκους και μας περιμένουνε. Τι λέτε ρε μαλάκες; Τι λέτε ρε;». Ε αυτό ακριβώς ρε φίλε! Τι μας λένε οι μαλάκες!;

...

Πράκτορες, Παναγίες και κουστούμια. Η ιδεολογική προετοιμασία του πολέμου αλά ελληνικά.

